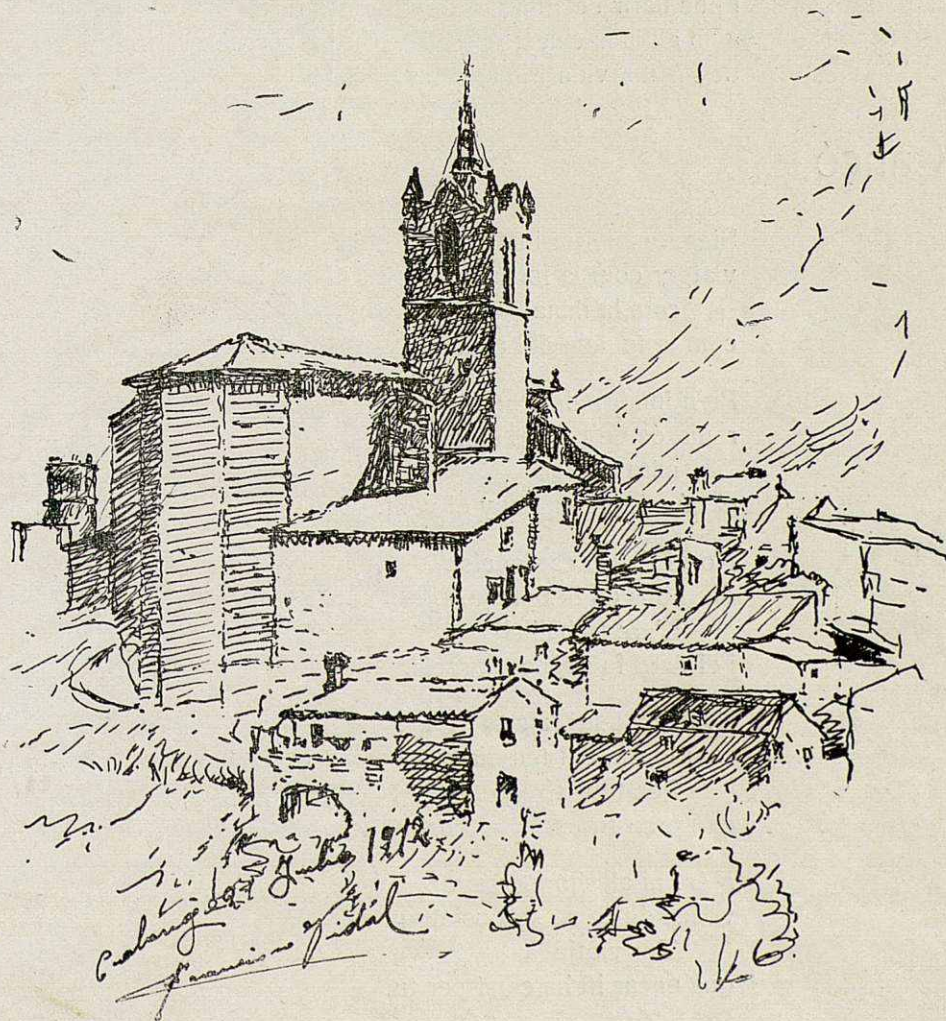

ANY III.

PALAMÓS, ABRIL DE 1916.

NÚM. 29.

RECORD DE CALONGE

Dibuix d'en Francisco Vidal.

Davant la mar

Del llibre PARAULES.

Plau-me mirar la mar ulls clucs, perquè
no trobi en ella límit la mirada
i em doni, en posseir-la, com la Fe
la visió que alhora és abraçada.

Tant la faig meua que me'n sento ple,
i puc obrir l'esguard a tota amplada
amb els ulls clucs; que ella m'ha fet mercè
de fer ma vida transparent i alada.

Cançó

Sies, amor, tot instant
viatger com la fortuna
com la lluna,
com la tonada del cant.

Pren imatge del corrent
remorós de l'aigua clara
mira encara
el núvol que empeny el vent.

No et deturi cap encís
de repòs en la batalla.
L'arc treballa
i el dard fa avançar precís.

Ni t'acontenti la sort
com la fita del teu dia.
Fes ta via,
que prou trobaràs la mort.

Més, ni aleshores, segur
vulles dir-te en son ostatge.
Tu, viatja
que encar hi ha camí per tu.

J. M. LOPEZ-PICÓ.

Pit i fòra

ENTREMÈS.

ESCENA II

Els mateixos. — Pau.

Moments de silenci. — Surten els tres personatges pel fons.

PAU. I bé, nois, que ha de durar gaire això? No vaig volguer servir al Rei per a no fer centinella, i ara me'n heu de fer fer vosaltres?

RAM. Per xo l'hem cridat: ès precis que avui mateix acabi aquesta situació!

PEP. Temerós. O! ja ho dius tu!

PAU. I té raó de dirho! Ja sóc massa gran per' aguantar capes! Amb això, a dins o a fòra! O s'acaben aquestes relacions i cadascú pel seu costat...

RAM. Interrompent. O! això sí que nó!

PAU. A Pepet. O embesteixes el pare...

PEP. Interrompent espantat. Ah! Això sí que tampoc!

PAU. Vols que l'embesteixi jo?

PEP. Apart. Un ós i un tigre! Lluita de feres!

RAM. A Pau. No ho crec prudent: tots dos tenen poca paciència i hi hauria un desori! Ara el cas és un altre: la tia Pepa, que viu a Tarragona, m'ha arreglat un casori que el papà vol que es faci. Jo estimo en Pepet, i abans de casar-me amb un altre, em moriría!

PEP. I jo també!

RAM. Avui ha de venir el pretendent i jo ni el vull veure. He demanat a en Pepet que em robi, i té por! Li he dit que jo el robaria, i també s'espanta! Convenci'l vostè!... Dongui-li una empenta!...

PEP. Apart. Ja torna a sortir l'empenta!

PAU. I és clar que sí!... A Pepet. Mira, noi, abans això de robar una moça era un xiquet difícil; necessitaves una escala de corda, un cavall blanc i una espasa, i si no sabies manejar-la ni muntar, ja estaves fresc!... Però avui és tan senzill com menjar-se un melindro: us trobeu a l'estació, pujeu al tren cap a qualsevol lloc, arribeu, aneu a la fonda, dineu bé; telegrama al papà dient-li que esteu arrepentits; aquest compareix: quatre crits d'ell, quatre promeses teves, quatre plors d'ella, el pare perdona—perqué no li queda més remei —i... *tutti contenti!*

PEP. I si no passa aixís? I si en lloc del pare, ve un inspector de policia i se'ns emporta?

PAU. Cap a la presó a menjar ranxo! Però, al cap de dos dies, el perdó de la mateixa manera.

PEP. Insistent. I si en lloc de l'inspector, ve el pare amb un revòlver... i foc per descàrregues... ens deixa estesos?

PAU. Amb molta calma. Sereu cèlebres!, per l'istil de Romeu i Julieta.

- PEP. Molt esverat. Ca, berret!.. No em convencereu pas!... No m'agrada tanta celebritat!
- RAM. A Pau. Es un xicot aixís! No té gens de pit!
- PAU. A Ramona. Em vol creure a mi? Deixiu-ho córrer! Per' en Pepet. Despatxi'l!, dongui-li unes carabaces ben grosses!
- RAM. Resolta. No pot ser de cap manera! M'he ficat al cap casar-me amb ell, i m'hi casaré, tant si ho vol com si no ho vol!
- PAU. Aixís m'agrada! Llàstima que jo no sigui jove! Vostè i jo ens entendríem desseguida!
- RAM. Doncs, ajudi'm a buscar un medi.
- PAU. Acudint-hi. Calli, una idea! Crec que ja el tinc!
- PEP. De veres?
- RAM. Amb ansia. Expliquis!
- PAU. No cal! Dongui'm detalls de la família del pretendent.
- RAM. O, no en sé cap! No més sé que ell és poeta i son pare metge.
- PAU. De Tarragona diu que ha de venir?
- RAM. Sí, senyor; el papà l'espera avui, però no vindrà, perquè jo, d'amagat seu, els vaig escriure que seríem fòra tota la setmana.
- PAU. Doncs encara hi som a temps per a no deixar-lo arribar mai!
- PEP. Burlata. Que vol descarrilar el tren?
- PAU. Calmós. Si no hi hagués altre remei, també ho faria!
- RAM. Entusiasmada. Això és un home!
- PEP. Apart. Nó; això és un selvatge!
- PAU. A Pepet. Tu, vina amb mi.
- PEP. Protestant. Si ha de fer alguna barbaritat, no m'hi conti per' rès!
- PAU. Enèrgic. Tu faràs lo que jo et mani, o sinó reberàs!
- RAM. Suplicant, a Pepet. Creu a l'oncle, home!
- PAU. Per força; perquè sinó li trencaré un òs...
- RAM. Es pel teu bé... per la nostra felicitat...
- PEP. Filosòficament. Vagi com vagi, veig que sempre haig de rebre!
- PAU. A Pepet. Apa, anem; ja et diré lo que has de fer.
- PEP. A Pau, amb por. I vol dir que no em pegaràn?
- PAU. Més fàcil és que tu peguis als altres.
- RAM. Incrèdula. Això sí que no ho crec pas!
- PAU. Tot podria ser! Quan els rius mansos es desborden, són els pitjors.
- A Pepet. Anem. A Ramona. Vostè, mentrestant, encomani'ns a algún sant!
- PEP. Sí, a Sant Llop o a Sant Lleó, que deuen ser sants de pit i empenta!
- PAU. A Ramona. Vejam si sabrà ajudar-nos!
- RAM. Ho provaré, perquè cregui que estic decidida a tot.
- PAU. Doncs no s'estranyi de rès, passi lo que passi!
- RAM. Ho aguantaré tot, caigui qui caigui!

- PEP. Resignat, a Ramona. Ja em veig per terra; tindràs d'aguantar-me a mi!
- PAU. Vaja, anem! Pit i fòra! Cap alt i cor fort! L'unió fa la força!
- PEP. Filosòficament. I la força esguerra els homes!
- RAM. A Pau. En vostè confio! A Pepet. I a tu, et recomano que creguis a l'oncle, i que siguis valent.
- PEP. Per tu provaré de tenir pit una vegada a la vida; però em sembla que després no podràs aprofitar-mel!
- PAU. Als dos. No temeu! Avant sempre! Comença la lluita!.. Via fòra, somatén!.. Se'n va pel fons.
- PEP. Seguint-lo resant. Santa María, Mare de Deu... Desapareixen pels fons.

ESCENA III

Ramona, sóla.

S'asseu al vetllador y treballa.

- RAM. Deu vulgui que en sortim bé!.. Pausa. Es tant toçut el papà!.. Quan se fica una cosa al cap no hi ha qui li tregui!.. Pausa. Vès que'n té de fer la tia Pepa del meu marit! Que s'hi casi ella amb aquell ximple si tant li agrada!.. Pausa. ¡Diu qu'és un home d'uns quaranta anys!.. que dur deu ser!.. L'haurem de posar en remull perquè s'estovi... A mi que tot m'agrada tendre... com en Pepet!.. Aquest sí que ho és!.. Tant bufó i tant *mono*!.. Amb aquella carona de bon minyó!.. De segur que mai ha trencat cap plat ni cap olla!.. Sembla un santet!.. Quina llàstima que els homes no's vesteixin de blanc per' casar-se!.. Li escauria molt a en Pepet!.. Pausa. Li tindrè d'ensenyar tot!.. Es tant temerós!.. Pausa. A aquest sí que des del primer dia me li posaré les calces... i jo he nascut per a portar-les!.. M'entrebanquen les faldilles!.. Pausa. Don Pau sí que és tot un home!.. Vejam quin plan serà el seu!.. Aixecant-se amb arranc i tirant la feina sobre el vetllador. Ai, Santa Rita gloriosa! si en sortim bé, et prometo regalar-te un marit de cera!

LLUÍS PUIGGARÍ.

(Continuarà).

Ingratitut

La gran escalinata de marbre al lluny blanqueja
Al fons de l'avinguda ample, senyorial,
Com argent brilla l'aiga del riu que serpenteja
Entre els antics dominis del vell castell feudal.

Al cim d'una muntanya que en l'aiga s'emmiralla
Resten velles ruïnes servint-li de capell ;
El temps, que ès de les coses la més fatal mortalla,
Va fent desaparèixer aquell famós castell.

Com guarda de la plana, entre riu i carena,
Ara un palau s'aixeca, altívol i macís,
En mig d'un parc magnífic d'arbres de tota mena
Que aquell recó transformen en altre paradís.

Obdulia, amb ses estrofes, no canta l'alegría,
No glosa el bell ensomni d'aquella solitud ;
Sos cànctics són de pena, són de malenconía,
Són planys d'un cor que expressa la seva lassitut.

Obdulia té del lliri l'albura i gentilesa,
Més falta-li la força, aixís com l'ufanor ;
Va, poc a poc, marcint-se la seva juvenesa,
Que encara el cor li sagna d'un desgany traidor.

L'encís de les nits clares ès son major martiri,
Car li remembra idilis que ja no tornaràn ;
En somnis veu l'imatge del que estimà amb deliri,
I en somnis veu la ditxa d'uns jorns que no vindrán.

Immòbil com l'estatua, aon ès recolzada,
Dalt de l'escalinata, esguarda fixament
La plana, per la lluna lleument il·luminada,
Té un aire de misteri, de dolç encantament.

Evoca la ventura per sempre més perduda,
Amargament sospira, observa es decideix,
Devalla silenciosa, segueix per l'avinguda,
I en l'espessô internant-se, per fí, desapareix.

Arràn del riu espera. Tal volta, pensa encara,
Aquesta nit retorni ; per ell ha pregat tant !
Però, en somni o deliri, una visió veu ara
Que drete en una barca pel riu va remuntant.

Va la visió apropant-se, de llum tota amarada,
Obdulia va a abraçar-la i abraça la buidor,
S'obren del riu les aigues tornant-li l'abraçada...
Ben forta ès la punyida d'un desengany d'amor !

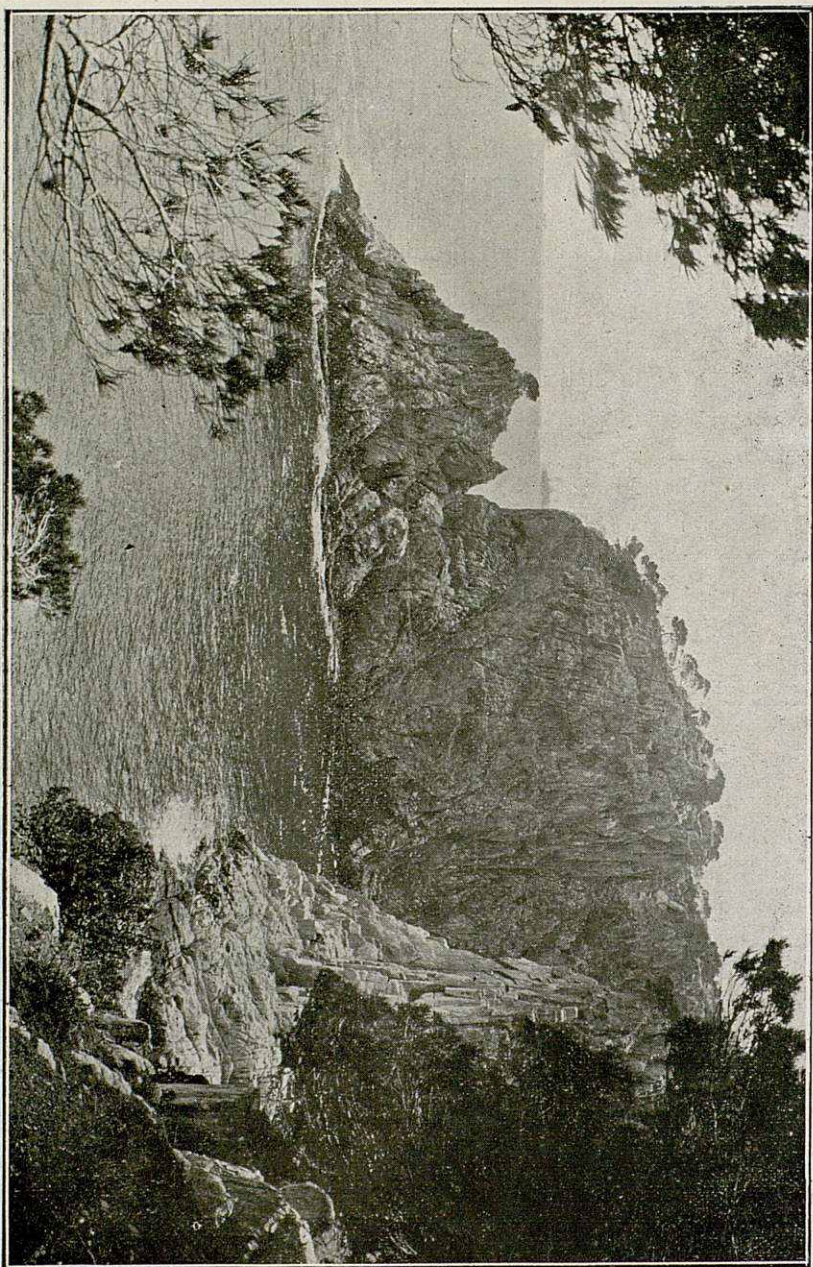
SANTIAGO COSTA I ROCA.

Barcelona, Febrer de 1916.

*
* *

Podràs esquivar-me mostrar-te
i de mi fins murmurar,
encara que al revés sentis
de lo que vas escampant.
Més jo, com l'ona a la platja,
amb constància sens igual,
vindré amorós a oferir-te
el meu cor enamorat,
car sé de cert que m'estimes
perquè ho demostren prou clar
la rojor de tes galtones
que dissimules en và,
quan tornant de matinada
se troben nostres esguards,
tu a la sorra adobant peces,
jo a la barca desmaiant.

JOSEP ALEMANY I BORRÁS.

COSTA EMPORDANESA

Clixè de A. Arruga.

Guanyà la corona de l'immortalitat amb el conreu del LIED, verger on entren, com àligues, els grans genis per tal de cercar repòs i refrigeri, i on poden arribar, sense temor, els més pobres i estults.

Raresa apar que l'autor de melodies, manifestació d'art menor com alguns diuen, resplendeixi de tan intensa gloria com els creadors d'obres grandioses. En dient que a Schubert no el pogueren superar, en aquella branca de l'art, les àligues més poderoses del pensament musical, la raresa es fon; tant més, a l'afegitó que l'humil artista també excel·lia en les obres instrumentals.

La procacitat, propia als grans genis, troba's en Schubert meravellosa. En 600 cançons que produí hi ha d'haver tota la gamma de sentiments, tots els matisos anímics. Schumann arribà a dir que hi figura la multiplicitat de desitjos que pot haver l'home.

De gran valua i d'inesborrable recordació són els cicles qui porten per títol *La bella molinera*, *El viatge d'hivern*, ambdós poemes de Müller; però el LIED més popularitzat és *El rei dels verns*. S'és dit que a son autor, el genial poeta Goethe, no agradà gaire la musica de la balada; al costat, emperò, d'aqueix desafecte, que bé podem creure sia cert, s'ha de posar l'admiració de Listz, el qual instrumentà l'obra i la feia interpretar a la menor avinentesa.

La distinció del poeta musical és la claretat: la melodia rica, original i variada s'ajusta i fusiona amb el sentit de la lletra; però en moltes composicions no s'observa el rigorisme de que cada frase o paraula viva tingui un dibuix melòdic especial. Això és propi al LIED, com ho és igualment a les cançons populars catalanes. I com l'inspiració és ufanosa i brillant, en comptes de fadigar, complau, sobremanera, la repetició del tema. Aqueixa factura la trobem en *Prop l'amat*, inspiradíssim càntic a l'amor, i en la fresca melodia *El pescaire*, i en la viva cançó *Rosa de bardica*. Són preadíssims els LIEDER *Memmon*, *Antigona* i *Edip*. Fóra un mai acabar si de la gran copia haguéssim de citar-ne bel·leses. Les més retretes, ultra les ja apuntades, són *La don-*

zella i la Mort, La calma, La jova religiosa, L'Ave Maria, Els astres, La queixa de la jova, exquisides manifestacions de misticisme; de les balades, *El rei dels verns, El Rei de Thule, La pregaria de Margarida*.

Mort ja l'artista, sos editors aplegaren 14 melodies sots el títol de *Cant del cigne*.

L'influencia de l'ambient és poderosa. Corprèn l'idea que molts grans mestres han tingut el llur pare com a primer educant. Schubert és un dels tals. A 8 anys rebia de son pare les primeres lliçons de violí. Poc temps després, a Lichtental, son poble nadiu, estudiava sots la direcció del mestre de capella en Miquel Holzer. El geni privilegiat va descloure's ràpida i bellament. Entrà al Stadtconvict, conservatori municipal de Viena, fent mudar en quimera i enveja la riota que promogué sa figura entre sos condeixebles. A 13 anys escrigué el primer LIED, *La queixa d'Agar*, i a 16 compongué una òpera, *El palau del diable*. Salieri, el mestre de la capella imperial, interessant-se pel jovincel, li ensenyà composició i contrapunt.

No podent lliurar-se del garfi de la pobresa, el jove d'alada fantasía, hagué de raure a l'escola primaria de son pare, i allí, mentres sos llavis deien les lletres rutinariament, sa fantasía creava LIEDERS i una missa en *sol*, qui guanyà l'entusiasme del ja anomenat Salieri. Però no més visqué tres anys a l'escola.

En son camí de solitud, va trobar l'amistat del poeta Mayhofer. Convisqueren ambdós artistes llarga temporada, produint agermanadament. El llaç amical fou trencat, al últim, per la diferencia de caràcter: si el de Schubert era joliu i animat, el de Mayhofer era misàntrop i ferésteg.

No deixà de trobar el músic humil companyies protectores: la de Schöber qui l'acollí en sa casa, la del príncep Estherazy qui el convidà a un sojorn estival en son castell d'Hungria. En un i altre lloc l'artista laborà a tot pler. L'apoiament, emperò, fou migrat o efímer, car el compositor no pogué, per falla de recursos, editar les seves obres. Son amic Sonnleitner provà de realitzar-ho, més com els grans editors rebutgessin el projecte, amb ajut de tres amics, publicà *El Rei dels verns*, conseguint extraordinari èxit.

Sort ne tingé Schubert de la valença dels amics, dels bons amics qui s'aventuraven, d'amagat de l'autor, a endreçar composicions als nobles poderosos. Ja és de figurar l'estranyesa de l'artista en rebre or dels magnats.

Tot i haver obtinguda la favor dels grans editors, la via de la popularitat no li fou del tot franquejada fins a l'any 1821. En un concert a Viena, l'èxit de *El Rei dels verns* li valgué un llorer immusteible.

S'operà un canvi en el caràcter de Schubert, a conseqüència de la fretura en assolir èxits teatrals. Compongué l'òpera *Alfons i Estrella*, d'orquestració valiosa, donà després *Rosamunda*, seguí el *Fierabràs*, òpera en 3 actes, el primer dels quals fou escrit en set dies. Però tots els esforços de gegant s'estrellaren contra l'indiferencia del públic.

A seguir el parer de Schumann, hem de creure que de l'apagament de les òperes n'era causa la deficiència dels llibrets. Era fundada la raó per ço que els grans poetes no s'han prestat mai a la col·laboració dels grans músics, sens dubte per resultar grisa i secundària.

En l'agora de Viena, on brillaven tants de lluminars de l'art diví, el judici sobre les manifestacions musicals havia d'esser clar i dreturer. I que aixís fou, en efecte, ho comprova el fet de que en Listz, mogut d'entusiasme, volgué rellevar *Alfons i Estrella*, però es convencé que no era teatral. No lleva açò importància ni crea cap desmèrit a la forta personalitat. No veiem el colossal Beethoven desviar-se de la composició dramàtica per esser-li insoportable el trabament de la fantasia?

No pogué atènyer Schubert folgada situació, tot i la gran popularitat de qué disfrutava. La ciutat famosa, empori de l'art, qui en el segle XX dóna nom, i fama, i riquesa a música lleugera, no donà al gran artista el repòs necessari per a que sa ànima d'elegit pogués fantasiar lliurement. En reparació, l'estatua de Schubert s'aixeca triomfant en el Parkstadt.

Havent de proveir-se la plaça de segon mestre en la capella imperial, l'humil compositor hi aspirà, valent-se, llavors, de les certificacions de capacitat que li havia donades el comte de Dietrichstein. El càrrec fou adjudicat a Weigl, i, davant el fracàs, és on se pinta clarament la bonesa angelical del biografiat. Digué: « Hauria acceptat el càrrec amb pler, però ja que s'ha donat a una persona digna, estic content ».

No fou mai tempestejat per les passions. Els seus amors per na Teresa Grob i la comtessa de Stherazy hagueren d'esfullar-se mel·langiosament. Gojà en la convivència amb els amics que feia ballar, en les festes, al só de sa música deliciosa, component, llavors, valsos, impromptus i moments musicals. En certa ocasió, escrivia a son germà: « Un artista casat ha de crear, a la vegada, obres d'art i de carn. Jo hi renuncio ».

A més de les òperes citades, compongué *Els bessons*, *L'arpa encantada*, *Creuada de dames* i 6 més que no arribaren a estrenar-se.

En el registre de ses obres consten 37 corals, i a més, inèdits encara, 31 quartets per a veu d'home.

De les 9 simfonies sols hi ha publicada la de *do*, que divulgà Schumann triomfalment.

Gran copia de música religiosa i pianística completa l'obra del músic de Lichtental.

Va morir cristianament l'any 1828, a l'edat de 31 anys. Quan ja estava abatut, sense creure en sa fi, estudiava fuga i contrapunt amb un organista. Qui pot pensar lo molt que hauria pogut produir aquell qui és immortal, havent mort jove?

MIQUEL ROGER I CROSA.

Crònica local

A judicar per les aparences del dijous gras, el Carnestoltes havia d'esser animadíssim, per ço que alguns infants ostentaren belles disfrees. L'animació no fallà, però sí fallaren les disfrees de la gent gran. La labor musical fou aixís repartida: 1.er dia, cobla del Centre Federal; 2.ⁿ dia, cobla del *Centro Económico*; 3.er dia, cobla del Casino *El Puerto*. La nota curiosa de l'any fou el *skating*, dança, en part, reverenciosa i fina, qui, executada en el bati-bull, tallava en sèc rodes i trompades. La sardana té sempre aqueixa virtut; per ço, en les ballades al aire lliure, a la primera hora, fins els vells poden pendre-hi part; després ja cal que fugin, com també han de fúger dells balls de nit, tots ells un born de gent, on tothom salta, roda i s'arremolina. Novitat també — per cert molt ben rebuda — fou la decisió del Centre Federal d'organitzar cavalcada a la nit del primer jorn. Ostentà un carro al·legòric de la musica, de bell efecte, al qual precedien banderes i dos cavallers vistosos i gallards. La mateixa carretel·la transità el tercer jorn a só de musica a postular per a l'Hospital. Fins a les darreríes de la gresca, no s'animà la batalla de paperets en el Casino *La Unión*. Per tot arreu va passar una estudiantina. Els balladors no suaren gaire perquè els mirones patiren de fret. Gentada a La Fosca el dimecres per a enterrar en Carnestoltes, i també el dijous, segurament per a acabar-lo d'enterrar.

Com fel entre mel, caigué en mig de la gatzara de Carnaval la nova de que en el naufragi del *Príncipe de Asturias* sucumbí en Joaquim Vergeli (q. a. C. s.), ben conegut i apreciat de tots els palamosins.

Transportava el dit vapor una partida important de taps de la casa Montaner i C.^a De la desgracia ne pervé alivi a molts d'obers, car la reposició de lo perdut aporta treball. En la referida casa, per a avisar els obrers, se valen ara d'una corneta.

La Companyia Daroqui ha passat del Cine Ideal al Teatre Carmen. Son repertori no és pas gaire atractívol. Noresmenys, els còmics faràn ço que el públic vulgui que facin. Veurem, doncs, com se porta el públic palamosí. Fins respirem amplament de no haver de ressenyar *La dama de las camelias* i *Magdalena o La esposa adúltera*. Després de molt guar, anàrem amb goig a la representació de *La reina jova* de l'insigne mestre n'Angel Guimerà. El drama és d'extremat romanticisme: en un parc que la reina cedeix als seus súbdits, el cabdill dels republicans salva la reina de la mort, contenint el cavall desbocat de la sobirana. En gratitut, el cap dels republicans reb l'indult dels polítics condemnats a mort, i, per aço concloure, puja l'escala del palau. L'entrevista d'ambdós joves pren desseguida un caient d'amor qui arriba a un gran esclat. La reina pensa amb el casament morganàtic; el ferm republicà

no accepta son amor si no trenca la corona ; i, per fi, com que la reina és sacrificada a emmaridar un príncep inepte, l'humil enamorat aviva la revolució latent, i, triomfant, venç la reina per a salvar la dòna. L'acció teatral és admirablement portada i molt corprenedora—ja és de suposar—la figura de la reina, qui, volent servir la majestat, fretura dolça amor, i s'estremeix, espantada, en saber que té un poble d'enemics. A la faïçó dels clàssics, el gran mestre sempre sòl donar un toc d'humor al bell costat de la dolor ; però la figura humorista, en *La Reina jova* és una mescolança singular d'humor i de rabia. El tipo de redemptor és força idealitzat, com no podia menys d'esser per a teixir la falla amorosa. En l'execució va distingir-se notablement el senyor Cinca. També hem de fer menció d'en Daroqui i d'en Salom. Els actors secundaris, ben discrets. De la senyora Daroqui hem de lloar la preparació, però hem de retreure la falla d'aplom i de quadratura. Estigué molt superior en *La reina jova* que en *Magda*. Per final, va representar-se *La cuerda Floja*. El dia 24, la mateixa Companyia posà en escena *La Tosca* i *Los corridos* i el dia 1 d'Abril, *María Rosa* i *Un debut*. L'interpretació del drama excel·lent d'en Guimerà és el millor treball que hem vist en la Companyia Daroqui. Desaparegué l'afectament de qué ferem retret en parlar de *Magda*; a la primera actriu el paper de María Rosa, és el que més li ha escaigut ; se distingiren els principals actors i en Fernández.

En el Cine Ideal les sessions continúen amenitzades amb musica selecta. Fou molt celebrat el Preludi del Lohengrin.

En atenció als fabricants de caps i puntes, se reuní la Cambra de Comerç. La Junta dels Docks ha quedat constituïda com segueix: President: en Fèlix Ribera; Vice-President: n'Enric Roure; Vocals: en Martí Montaner, en Joan Miquel, en Martí Roger; Secretari: n'Emili Pagès. Hi ha grans dificultats per a la remesa de suro d'Andalusia, per quant els vapors nacionals abandonen el cabotatge, amb mires a la gran utilitat dels nòlits per a França. La Gerencia del Tramvía degudament gestiona per a que sigui obert el servei públic en la perllongació, tantost arribi el tren al Portal de França de Girona. Se reuniren els flequers per a pujar el pa.

Mr. Tinker vé a substituir Mr. Stonc en la Gerencia de la *Corchera*.

Bella fou la festa religiosa que organitzaren el dia de Sant Josep, en l'església de l'Hospital, les Germanes Vetlladores. Mossèn Artur Rovira, ecònom de la parroquia de Sant Joan, va predicar admirablement. La part de cant fou confiada al chor de Filles de Maria.

Inesperadament, tindrem eleccions, car a lluitar contra en Salvador Albert, republicà independent, se presenta en Dionís Ortega, republicà reformista.

Totes les societats han ofert ball de pinyata. En Matías Mabres ha feta una bella reforma en son establiment del carrer Major. Els pescadors agafa-

ren, un jorn, una gran manta, peix bastí que fou dut al mercat amb pals samalers, i un altre jorn agafaren una àncora molt vella, estripant els ormeigs. Mariners palamosins s'embarcaren en el vapor danès *Anine*. Se calà foc en el magatzem d'en Bartomeu Tur. Els carrabiners dispararen el fusell algunes nits. Hi han hagut robos de troços de cable i fins de canals. Ha passat un home de Reus qui ha fet la volta al món. El dia de la Mare de Deu de Gracia, bona part dels redactors de MARINADA realitzaren una excursió al dolmen de Fitó, de la qual en donarem detallades notes en el nombre següent.

Llibres

PARAULES : Volum de poesies d'en Josep M. Lòpez-Picó.— Després d'un llibre de turment, un de serenitat. En una i altra corda brilla l'inspiració, en forma que el lector satisfet no pot menys de rellegir las estrofes cisellades, on la justesa de lèxic va de companya amb la selecció. Hi ha en l'obra present una bella novitat : la d'un lirisme qui sembla demanar musica. Exemple n'és la cançó que transcrivim i que pot posar-se de costat amb els millors *lieders* alemanys. Es amb vera joia que afegim una altra flor d'elogi a la garlanda triomfant que ben merescuda i guanyada té l'autor.

GARBA : Antología de literatura catalana composta pel distingit escriptor Mossèn Lluís G. Pla. Es un aplec de composicions triades, amb un notable treball de l'autor per pròleg i un seguit de notes biogràfiques per cloenda.

GUÍA POSTAL DE ESPAÑA : Vivament agraïm als autors n'Ignasi Romero i Chacón i en Josep Castellón i Sanchez l'ofrena d'aquesta obra completa i utilíssima.

Publicacions rebudes

La Revista.

De *Lectura Popular*: Prosa i vers, d'en Lluís B. Nadal. — Poesies de n'Eduard Girbal i Jaume. — Narracions, de n'Esteve Suñol. — Poesies de n'Agnès Armengol de Badía. — La desposada de la mar, d'en Morales i San Martín.

Concells pràctics per a escriure en català.

Moviment del port durant el mes de Març de 1916

ENTRADES		TONELATGE	SORTIDES		TONELATGE
Vapors	16	10.098	Vapors	15	9.016
Barcos de vela	18	1.145	Barcos de vela	18	1.145

Operacions de la Caixa d'Estalvis

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegres	Quantitats pagades	Llibretes noves
52	1.660	34	4.750'85	4

Estació pluviomètrica

Aiga recollida durant el mes de Març: 33'3 mm.

Registre civil

Mès de Març

Naixements: 1. Encarnació Pascalet i Blanch. — 2. Felip Rodríguez i Martínez. — 3. Mercè Colom i Lloveras. — 4. Celia Cassà i Rovira. — *Innomenats*: 1. Costa i Montferrer. — 2. Palet i Prats. — 3. Bateller i Casas. — 4. Farró i Calzada. — 5. Jordi i Pons. — 6. Vilar i Vilahú. — 7. Sallés i Manyans.

Matrimonis: 1. Pere Figueres i Boquera amb Teresa Elías i Palau. — 2. Joan Bofill i Racolta amb Petronilla Ribot i Planas. — 3. Pere Moret i Ferrer amb Carme Sala i Prats.

Defuncions: 1. Neus Pagès i Martí, 4 mesos. — 2. Pau Ramón i Marquès, 45 anys. — 3. Joan Major i Pons, 66 anys. — 4. Anita Soler i Vázquez, 2 mesos. — 5. Enric Bosch i Robies, 10 anys.

RESERVAT

Tintura Brillant

JOAN ANTOJA

• Mar, 39 •

BADALONA